

A man with a beard and sunglasses, wearing a dark trench coat and a cross necklace, walks down a path in a cemetery. The path is lined with various tombstones and crosses. In the background, palm trees and a large, bright orange sun are visible against a dark sky. The overall mood is somber and mysterious.

ARI
WAHLSTEN

CRIME
TIME

KUOLEMAN PITKÄT JALJET

ARI WAHLSTEN

KUOLEMAN PITKÄT JÄLJET
RIKOSROMAANI

**CRIME
TIME**

Kiitokset:

Kale Puontille tiedoista

Kai Hirvasnorolle sitaatista

Aarteelle huomioista

Tapsalle

Kirjan tekstin käyttäminen tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty.

© 2025 Ari Wahlsten

Kannen ulkoasu Timo Numminen

Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-307-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

”Tulee mies merentakainen,
vaan ei tule turpeenalainen.”
– *Sananlasku*

Kun tulin tajuihini, tunsin tammiparketin lakatun pinnan poskeani vasten. Avatessani silmäni näin edessäni liituroidallisen housunlahkeen ja sen jatkeena nahkakengän, jonka terävässä kärjessä oli kuivunutta verta. Päässäni jyskyttävästä kivusta päätellen veri saattoi olla omaani.

Minun onnekseni verinen kengänkärki osoitti kuitenkin kohti kattoa ja kenkien omistaja makasi selällään maassa, kädet levällään kuin krusifiksin jeesushahmolla. Hän lepäilisi siinä todennäköisesti pitkään, mikäli kallon muodosta saattoi jotain päätellä: takaraivo oli tehnyt totaalisen irtioton ja majaili nyt pieninä palasina pitkin seiniä. Se ei ollut miellyttävä näky, joten suljin silmäni uudelleen ja yritin saada sekavat ajatukseni jonkinlaiseen järjestykseen. Mitä pirua oli tapahtunut?

Vielä iltapäivällä olin istunut kaikessa rauhassa toimistossani Vallilassa lepuuttamassa kengänkantojani kirjoituspöydän kulmalla, kun puhelimeni soi. Vastasin siihen tavaliseen tapaan nimelläni, ja sensuellin oloinen naisääni kysyi pienen epäroinnin jälkeen:

”Te siis olette yksityisetsivä?”

”Tunnustan”, vastasin. ”Kuinka voin olla avuksi?”

”En ole varma. Tilanteeni on hiukan arkaluontoinen.”

”Minun palveluksiini turvautuvilla usein on”, lohdutin.

”Minä puolestani yritän kohentaa heidän tilannettaan, jos se on ylipäättään mahdollista, ja veloitan vaivoistani koh-
tuullisen korvauksen. Miltä kuulostaa?”

Hän oli jälleen hetken hiljaa ja totesi sitten:

”Hyvältä kai.”

”Hienoa. Mikäli haluatte tietää enemmän, voimme sopia tapaamisen toimistolleni – vaikka jo tänä iltaksi. Mutta ennen sitä kuulisin mielelläni pääpiirteittäin mistä on kysymys.”

”En tahdo kertoa puhelimessa mitään”, nainen sanoi päättäväisesti, ”enkä tulla toimistollenne. Tulkaa te tapamaan minua heti, annan teille osoitteen ja muut tarvittavat tiedot.”

Kirjoitin lapulle muistiin nimen Anu Stenvall sekä erään keskikaupungilla sijaitsevan laatuhotellin huoneennumeron. Sitten painuin ulos, kipusin vanhan Opel Corsani rattiin ja lähdin matkaan. Ajoin ikkunat auki, sillä lämpötila Helsingissä oli ylittänyt kahdenkymmenen asteen rajapyykin ensi kertaa kuluvana vuonna, eikä autoni ilmanvaihtosysteemissä ollut hurraamista.

Harmaapäisen pakkasen kurittamat suomalaiset tuntuivat ottavan kaiken irti kevätlauantaisesta auringonpaisteesta. Koloistaan olivat kömpineet esiin niin rusketusta janoavat reippailijat, ikiroutaisia luitaan lämmittävät vanhukset, pirteyttään huokuvat perhekunnat kuin kaihoisaa sykettä rinnassaan tuntevat seikkailijatkin. Lämmön ja oluen huumamat laiskurit täyttivät terassit, raitiovaunut

pullistelivat väkeä ja autojen pysäköinti oli täyttä sotaa. Vaikka aurinko oli jo aikaa sitten ylittänyt lakipisteensä ja viisti jo talojen kattoja, ei meno tuntunut juurikaan hyytyvän. Yritin tähyillä parkkipaikkaa pesua kaipaavan tuulilasin ja ilmassa leijuvan lyijynraskaan katupölyn läpi ja onnistuinkin valtaamaan oman länttini luvattua maata mukavan läheltä hotellin etuovea.

Hotellin aula oli miellyttävän viileä ja hiljainen katujen kuhinaan verrattuna. Muutama asiakas jonotti vastaanotto-tiskin edessä, ja unissakävelijää muistuttava tarjoilija laahusti baaritiskin takana. Sivuutin heidät huomiota herättämättä ja tunkeuduin matkalaukkuaan vetävän vanhan herran seuraksi hissiin, josta poistuin vasta ylimmässä kerroksessa. Tarkistin ovinumeron muistilapustani ja kun löysin oikean oven, koputin rystysilläni sen pintaan.

Ovi työntyi ensin raolleen, sitten kokonaan auki. Näkyviin tuli tilava pastellisävyinen huone, jonka seinillä oli grafiikkaa ja huonekaluissa ylellisyyden leima. Ylelliseltä näytti myös musta polvipituinen silkkimekko, johon oven avannut vaaleahiuksinen nuori nainen oli pukeutunut. Se oli kauniisti muotoiltu ja teki oikeutta hänen veistoksellisille olkapäilleen ja säärilleen. Siniset silmät loivat minuun pitkän, arvioivan katseen kasvojen pysyessä koko toimituksen ajan tyynen kovapintaisina kuin gangsterin heilalla ikään. Sitten nainen astui askeleen taaksepäin ja sanoi:

”Tervetuloa, oletan teidän olevan herra Karisma.”

”Olette oikeassa...”, ehdin vastata, kun hän jo kääntyi ympäri ja lähti astelemaan peremmälle huoneeseen. Seurasin hänen kulkuaan samalla kun suljin oven perässäni. Hänellä oli hieno ryhti ja kaunis askellus. Huoneisto

vaikutti pienehköltä sviitiltä, koska olohuoneesta johti puoliavoin ovi toiseen huoneeseen. Kävelin muina miehinä oven luokse, työnsin sitä sormillani enemmän auki ja vilkaisin sisään. Koristetyynyin somistettu parisänky hallitsi huonetta, jonka seinustalla oli rivi peilipintaisia korkeita kaappeja vaativankin matkailijan tarpeisiin. Peilin kuvaisesta näin naisen kääntyvän katsomaan minua, ja sitten kuulin pienen naurahduksen selkäni takaa.

”Oletteko aina noin utelias vai johtuuko se jollain tavoin minusta?” hän kysyi aavistuksen hännäälläään.

”Luontaista varovaisuutta vain”, totesin ja käännyn katsomaan suoraan häneen. ”Tässä ammatissa tulee käytyä usein tuntemattomissa paikoissa, ja välillä niissä joutuu kokemaan ikäviä yllätyksiä. Ei siis mitään henkilökohtaista.”

Hän nyökäytti päällään asian loppuun käsitellyksi, poi mi lipaston kulmalla olleen kristallisen drinkkilasin käteensä ja maistoi sen sisällöstä pienen siivun. Sitten hän sanoi hymyillen:

”Mennään suoraan asiaan. Minä olen siis Anu Stenvall ja kuulun Stenvallien teollisuussukuun, jonka haltuun on vuosien varrella kertynyt keräilyharrastuksen myötä erinäisiä turhia mutta kauniita tavaroita kuten tauluja, taidesineitä ja koruja. Yksi niistä on timanttikaulaketju, jota itse olen tavannut käyttää erinäisissä juhlatilaisuuksissa. Nyt kyseinen kaulaketju on kadonnut ja haluaisin, että te löytäisitte sen ja palauttaisitte minulle. Kykenettekö siihen?”

Virnistin hänen kysymykselleen. ”Voin *yrittää*. Juuri nyt minulla ei ole ajalleni parempaakaan käyttöä, mutta tarvitseen teiltä taustatietoja tutkimukseni tueksi. Onko esimerkiksi selvää, miten ja milloin korunne katosi?”

”Tietysti. Se varastettiin omasta makuuhuoneestani tois-
sa päivänä kello kymmenen ja yhdentoista välillä aamulla.”

”Siinäpä mukavan tarkka tieto”, sanoin ilahtuneena.

”Minulla on niitä tarjolla lisääkin: tiedän myös, kuka
korun varasti.”

”Vielä parempaa. Antakaa tulla kaikin mokomin.”

”Tuntuu nöyryyttävältä tunnustaa, mutta syyllinen on
poikaystäväni Harold Cleeves, amerikkalainen liikemies ja
jokaäidin toivevävy, joka ilmeisesti onkin vain pesunkes-
tävä huijari. Tutustuimme alun perin netissä olevan deitti-
palvelun kautta. Jo viikon päästä sovimme treffit keskustan
kahvilaan ja siitä lähtien elimme kahden kuukauden ajan
tiiviisti yhdessä. Luulin sitä tosirakkaudeksi, mutta heti kun
tuli ensimmäinen sopiva tilaisuus Harold paljastikin todel-
lisen luonteensa.”

Hän pamautti nyrkkiinsä syrjällä lipaston kantta, ja
sinettilakanpunaiset huulet vääristyivät kiukusta.

”Siinä vasta varsinainen kyykäärme mieheksi!” hän
puuskahti.

”No, no, kyllä minä häneltä myrkkyhampaat kiskon”,
miehistelin saadakseni hänet rauhoittumaan. ”Jos sopii,
voin ryhtyä toimeen vaikka heti, etteivät jäljet pääse suotta
haalenemaan.”

”Se olisi kyllä hienoa”, hän totesi sapekkeasti ja kulautti
lopun drinkistään kurkkuunsa.

”Ja pelkkä kaulanauha siis riittää?” kysyin. ”Ette ilmei-
sesti tahdo, että kuskaan ex-poikaystäväanne takaisin luok-
senne.”

”Hän saa painua hiiteen. Nappaan itselleni paremman
miehen vaikka silmät sidottuna viiden ruuhkasta.”

”Ettekä myöskään halua ilmoittaa varkaudesta poliisille?” varmistin vielä.

Hän hätkähti silmin nähden. ”En tietenkään! Se kaulaketju on omaisuuden arvoinen, ja isäni tappaa minut, jos saa kuulla sen kadonneen. Toivottavasti ette suunnittele mitään sellaista.”

”Älkää hullutelko, minä en puhuisi poliisille edes kenkien kiillottamisesta. Mutta itse tahtoisin mieluusti tietää jotain lisää armaasta Haroldistanne. Onko teillä hänen valokuvaansa?”

”Valitettavasti on.”

”Voisitteko näyttää sitä minulle?”

”Voin tehdä enemmänkin: saatte nähdä koko hänen deittiprofilinsa, jonka printtasin teitä varten paperille. Tulkaapa perässä.”

Hän johdatti minut makuuhuoneen puolelle ja istutti nurkassa olevan kirjoituspöydän ääreen, sytytti pöytälampan ja veti ylälaatikosta esiin muovitaskun papereineen.

”Tässä on koko teksti. Tosin en osaa tietenkään sanoa, mikä siinä on totta ja mikä valhetta. Hän sanoi olevansa Helsingissä amerikkalaisyrityksen majohtajana, mutta se on todennäköisesti silkkaa pötypuhetta. Voi piru, tämä on hirveää! Taidan tarvita toisen drinkin.”

Hän kääntyi äkisti, meni sivupöydällä olevan karahvin luo ja palasi hetken kuluttua kaksi lasia kädessään.

”Kaadoin teillekin, jos vaikka maistuisi. Ainakaan minä en enää pystyisi sen lurjuksen lurituksia selvin päin lukemaan.”

Hän asetti drinkin ja muovitaskun eteeni kirjoituspöydälle. Samalla hän onnistui jotenkin roiskauttamaan juomaa lasistaan mekkonsa etumukselle.

”Hitto!” hän noitui. ”Tämä ei ole kyllä minun päiväni. Mutta ei hätää, mekkoja kyllä riittää. Minä käyn vaihtamassa ylleni uuden sillä aikaa kun te luette. Työn iloa vaan.”

Hän koukkasi kaapista mukaansa viininpunaisen mekon, jota kiersi erikoinen lohikäärmeen häntää muistuttava kuviointi. Sitten hän poistui naapurihuoneeseen, ja hetken päästä kuulin kuinka kylpyhuoneen suihku alkoi kohista seinän takana.

Otin Harold Cleevesin seuranhakupaperit esiin muovitaskusta ja selailin niitä. Miehen synnyinpaikaksi oli merkitty Chicago, nykyiseksi asuinpaikaksi Helsinki ja ammatiksi maajohtaja. Tekstit olivat kaikki englanniksi ja sisälsivät pikaisella vilkaisulla ylen määrin itsekehua ja oman hännän nostoa. Yläreunan profilikuvasta minua katsoivat vaaleatukkaisen nuorukaisen hymyilevät hyväntahtoiset kasvot, jollaiset ovat huijarin ammattia harjoittavalle kultaakin kalliimmat. Kaikki petoksen varoitusmerkit olivat tukevasti kohdillaan, jos vähänkin halusi tai osasi niitä etsiä.

Kesken luku-urakkani pöytävalaisimen lamppu alkoi yhtäkkiä väristä, välkähti kerran ja sammui lopulta tyystin. Kirosin ensin ja painelin sitten katkaisijaa, mutta kummatakaan ei ollut sanottavaa hyötyä. Lamppu oli kärähtänyt ja sillä hyvä. Tiesin että joillain hyväkkäillä oli tapana pitää hotellihuoneessaan lamppuja päällä kaiken aikaa kaupungilla riekkueessaankin, joten ei ihme, että ne kuluivat nopeasti loppuun ja paloivat puhki juuri silloin kun niitä tarvittiin.

Nousin ärsyyntyneenä ylös ja menin istumaan leveälle ikkunalaudalle, jolle laskeva aurinko vielä langetti viimeisiä

lempeitä säteitään. Niiden valossa jatkoin lukemista Harold Cleevesin erinomaisesta siihenastisesta elämästä ja loistavista tulevaisuuden näkymistä. Rahaa olisi luvassa ja rakkautta tarjolla, niin tekstissä painokkaasti väitettiin. Naurahdin sepustuksen ilmiselvälle tarkoitushakuisuudelle ja laskin paperit hetkeksi syliini maistaakseni drinkistäni. Silloin katseeni harhautui kohti ikkunaa, jonka lävitse näin, kuinka alhaalla katukuilussa vaaleahiuksinen nainen viininpunaisessa lohikäärmekuvioisessa mekossaan juoksi juuri ajoradan yli ja lähti loittonemaan kiireisin askelin pitkin vastakkaista jalkakäytävää kadoten lopulta kulman taakse.

Tuijotin katunäkymää tuijottamasta päästyänikin, ja ajatukseni jauhoivat totaalisen tyhjää. Sitten ne ampaisivat niin koville kierroksille, että päässäni suorastaan surisi. Äsken näkemäni naisen oli pakko olla Anu Stenvall, se oli ilmiselvää. Ja siihen ilmiselvät asiat siltä erää loppuivatkin.

Olin enemmän kuin ymmälläni. Miksi tuore asiakkaani olisi pyytänyt minua tutustumaan Harold Cleevesin profilitietoihin ja häipynyt itse paikalta kesken kaiken sanomatta sanaakaan? Mitä odottamatonta oli voinut tapahtua? En ollut kuullut ovelle koputettavan tai puhelimen soivan. Ja sitä paitsi – suihku kohisi yhä seinän takana kuin merkkinä siitä, että kaikki olisi niin kuin pitääkin.

Hypähdin ikkunalaudalta lattialle, hiivin välioven luo ja painoin korvani sitä vasten. Suihkun kohina kuului edelleen, mutta olohuoneen puolelta en pystynyt erottamaan ainuttakaan ääntä. Tietysti oli mahdollista, että Anu Stenvall oli äkkiä mennyt paniikkiin ja muuttanut mielensä. Tai saattoihan hän olla jo valmiiksi mieleltään järkkynyt, uskoa ufoihin ja ennustaa teenlehdistä. Mistäpä

minä hänen mielenlaatunsa tietäisin, enhän ollut tuntenut koko naista kuin varttitunnin kohtaamisen ajan.

Niin tai näin, en voinut jäädä hotellisviitin makuuhuoneeseen pesimään ikiajoiksi, ja ainoa tie ulos kulki olohuoneen kautta. Tartuin vasemmalla kädelläni ovenkahvaan ja sujautin varmuuden vuoksi oikean käteni taskuun, josta se tavoitti pelkkää ilmaa. Olin unohtanut, ettei minulla ollut pistoolia mukaani, koska asiakkaan tapaaminen hotellissa ei ollut mielestäni edellyttänyt sitä. Ja niin uskoin asian laidan olevan edelleenkin, vaikka tilanne olikin nyt muuttunut varsin omituiseksi.

Kuin vastalauseena äskeiselle päätelmälleni tunsin äkkiä pienen värähdyksen kämmenessäni, mikä sai koko kehoni jännittymään kauttaaltaan. En ollut aistinut väärin – joku painoi ovenkahvaa alaspäin oven vastakkaisella puolella, hitaasti ja äänettömästi mutta selkeän päättäväisesti. Anu Stenvall se ei voinut olla, sillä hän ei olisi ennättänyt kadulta takaisin näin nopeasti, eikä hotellisiivooja toimisi tuolla tavoin. Sen täytyi olla joku, jolla oli vähintäänkin kyseenalaiset aikeet. Ja ikävä kyllä niiden kohteena olisin todennäköisesti minä.

Oven aukeamissuunta oli makuuhuoneeseen päin, joten tein nopeasti yksinkertaisen päätöksen: jäisin aukenevan oven katveeseen odottamaan ja katsomaan mitä tapahtuisi. Se oli viisain ratkaisu, koska en voinut tietää, minkä sortin koiruuksia oven takaa olisi tulossa. Kahva painui edelleen alaspäin aina ääriasentoonsa saakka, ja sitten ovi lähti verkkaaisesti aukenemaan. Hengitin hiirenhiljaa ja odotin näkeväni minä hetkenä hyvänsä kengänkärjen tai nenänpään ilmestyvän näköpiiriini. Mutta koinikin ikävän yllätyksen.

Esiin työntyi vähän kerrallaan kapea musta metallisylinteri, jonka tunnistin äänenvaimentimeksi. En epäillyt hetkeäkään, etteikö se olisi toisesta päästään kiinnitettynä pistoolinpiippuun, jonka päämääränä olisi pian sylkäistä tappava tuliainen nöyrän allekirjoittaneen sisuksiin. Sitä en kuitenkaan aikonut jäädä teuraseläimen lailla odottamaan vaan päätin ottaa aloitteen omiin käsiini.

Vasen käteni iski kuin kobra ja tarrasi kiinni äänenvaimentimeen. Riuhtaisin sitä voimalla eteenpäin, jolloin näkyviin ilmestyi pistooli, sitä pitelevä käsi sekä ranne, johon jysäytin oikean kämmensyrjäni kuin lahtikirveen ikään. Se todella tehosi. Oven lävitse kuului tuskaisa parahdus ja pistooli putosi lattialle.

Mutta jos kuvittelin näin päässeeni niskan päälle, erehdyin raskaasti, sillä vastustajanikin osasi jokusen peliliikkeen. Hän mitä ilmeisimmin puski koko ruhollaan päin ovea, joka iskeytyi olkapääni lisäksi ohimooni ja sai tähdet tanssimaan silmissäni. Polveni notkahtivat ja tarrauduin taas kiinni ovenkahvaan, tällä kertaa pysyäkseni pystyssä. Siinä roikkuessani näin, kuinka karvaselkäinen käsi kurottautui oven takaa kohti lattialla lojuvaa pistoolia. Olin kuitenkin nopeampi ja potkaisin aseeni villiin liukuun, joka kyyditti sen parivuoteen alle näkymättömiin.

Päästin irti ovenkahvasta ja peräännyin pari askelta pudistellen samalla tähdet pois näkökentästäni. Ovi työntyi nyt kokonaan auki ja näin tunkeutujan ensi kertaa kasvoista kasvoihin. Ne olivat vanhan koulukunnan kovanaaman kasvot, jämeräilmeiset ja karut. Mies oli keskikokoinen ja puolivälissä kuuttakymmentä. Elettyjen vuosien harventama tukka oli kuin harsokangasta, mutta lyhyeksi trimmattu

harmaanruskea parta puolestaan tuuheansorttinen. Lämpimästä säästä huolimatta hänellä oli yllään beigenvärinen pikkutakki, joka sointui upeasti hänen beigenväriseen solmioonsa, jossa kiilteli punakivinen solmioneula. Oikeaa kättään hän piti housuntaskussaan, ja kun se tuli sieltä pois, kuului pieni hento kilahdus stiletin terän ponnahtaessa esiin piilostaan.

”Vai sillä lailla”, minä sanoin. ”Veitsimiehiä.”

Hän oli mitä ilmeisimmin myös toiminnan miehiä, jota ei turhapäiväinen jutustelu innostanut, sillä hän laskeutui aavistuksen kyyryyn ja lähti vaanien lähestymään minua sanaakaan sanomatta. Peräännyin pitkin parivuoteen sivustaa, sillä mielin päästä käsiksi yöpöydällä jököttävään metalliseen lampunjalkaan, jota voisin käyttää lyömäaseena. Vastustajani kuitenkin tajusi aikeeni, koska äkkiä hänen silmänsä kovenivat entisestään ja stiletin terä sujahti salakavalasti kohti vatsaani.

Heitin häntä koristetyynyllä ja osuin kasvoihin. Se ei tietenkään sattunut, mutta yllätti tarpeeksi, jotta stiletinpisto jäi lyhyeksi. Sain kourani lampunjalan ympärille, kiskaisin sen johtoineen irti seinästä ja ponnahtin seisaalleni parivuoteen päälle. Nyt voisin yläviistosta käsin tarjoilla stilettimiehelle niin monta astalonsivallusta kuin hänen hipiänsä ikinä kykenisi kestäämään.

Olin kuitenkin aliarvioinut vastapelurini neuvokkuuden. Hän sohausi jälleen stiletillään kohti keskivartaloani, ja kun peräännyin kohottaen samalla nuijani iskuun, hän yllättäen koukistikin polviaan ja tarttui kiinni vuoteen alareunasta. Sitten hän ponnahti pystyyn kuin maastavetoa suorittava voimanostaja, ja sänky kellahti syrjälleen

lennättäen minut selkä edellä päin kaappirivistöä. Mät-kähdin siitä vatsalleni maahan, ja törmäys löi keuhkoistani ilmat pihalle. Samalla sain niskaani ryöpyn särkyneen ovi-peilin sirpaleita ja toinen jalkani jäi puristuksiin vuoteen herraskaisen päätypaneelin alle. Se oli minun kannaltani onneton sattuma, sillä nyt en päässyt ylös saati pakoon ja stilettimies oli jo koukkaamassa vuoteen jalkopään taitse suolistakseen minusta arkuntäytettä.

Silloin huomasin aivan näkökenttäni laidalla, kuinka kumolleen kääntyneen futonpatjan alta pilkisti esiin sängyn alle potkaisemani pistoolin musta perä kuin synkeä pelastuksen airut. Kurotin kättäni sitä kohti henkeni hädässä, ja onnekseni patja oli riittävän pehmeä, jotta sain tungetuksi sormeni sen alle. Tunsin pistoolin perän kämmentäni vasten, etusormeni sujahti liipaisimelle ja heilautin kuumeisella kiireellä aseensa piipun osoittamaan kohti hyökkääjää.

Mustan nahkakengän terävä kärki oli jo tulossa vauhdilla kohti päätäni. Tunsin sen osuman samalla hetkellä, kun etusormeni nytkähti ja äänenvaimentimen kuohima laukaus poksautti jossain hyvin, hyvin kaukana avaruuksien välisessä tyhjiydessä, joka imaisi minutkin vääjäämättä syileilyynsä. Muutama kirkas tähti välkähteli siellä täällä, mutta sitten putosin huimaa vauhtia mustaan aukkoon, jonka sysipimeyteen tietoisuuteni nopeasti sulautui. Painotomuus tuntui pehmeän miellyttävältä, ja leijuinkin vailla huolen häivää siihen saakka, kunnes juuri äsken vastentahtoisesti heräsin takaisin yksityisetsivän elämän karuun todellisuuteen.

Päätäni jomotti, koska sitä oli käytetty jalkapallona, mutta se oli edelleen yhtenä kappaleena. Stilettimiehen lai-

ta oli toisin, hänellä oli pyöreä reikä oikean silmänsä yläpuolella, eikä hän nousisi enää lattialta kuin ruumispaarien kyytiin. Olin ollut onnekas, sillä hätäinen laukaukseni olisi yhtä hyvin voinut osua häntä käsivarteen tai kylkeen, tai vaikka takaseinälle ripustettuun suttuiseen avantgardistiiseen tauluun, joka olisikin ansainnut saada luodista.

Vääntäydyin hammasta purren istualleni lattialla ja katsoin kuvajaistani kaapinoven haljenneesta peilistä. En näyttänyt hääviltä, verta oli sekä naamalla että vaatteissa ja vasemmassa ohimossa lisäksi punoittava ruhje. Surkuttelin näkyä tovin antaen samalla pahimman huminan päässäni tasaantua, ja kun olin valmis, ryhdyin tutkimaan ruumiin taskuja. Löysin kaksi valkoista muovikorttia, joissa oli pienellä prantilla painetut numerosarjat – siinä kaikki. Ei henkilötodistusta eikä avainnippua, ei edes hammastikkua.

Jätin kalmon niille sijoilleen ja hoipertelin notkuvien jaloin kylpyhuoneeseen, jossa suihku iloisesti suihisi omassa yksinäisyydessään. Sammutin sen. Sitten menin lavuaarin ääreen pesemään veren pois kasvoiltani ja vaatteistani ja onnistuinkin melko hyvin, koska minulla oli yllin kyllin harjaannusta siitä puuhasta. Kun olin mielestäni jotakuinkin kelvollinen menemään ihmisten ilmoille, avasin käytävään johtavan oven ja kokeilin molempia muovikortteja sen lukitusmekanismiin. Toinen niistä toimi, toinen ei.

Ryhdyin sovittamaan toista korttia käytävän muihin oviin, ja heti kolmannella yrityksellä tärpäsi. Kun vihreä valo välkähti tunnistimessa, avasin oven raolleen ja työnnyin sisään äänenvaimentimella varustettu laina-ase tukevasti kourassani. Huoneessa ei ollut ristin sielua, mutta vuoteella lojui pieni matkalaukku ja eteisen vaatepuussa

roikkui pellavakankainen päällystakki. Tutkin ne molemmat ja sain saaliikseni lompakon, kännykän ja passin.

Lompakosta löytyi euroja, dollareita ja jokunen maksukortti, mutta passi oli kiinnostavampi. Sen sinisessä kansassa oli kullanvärinen siivekäs vaakuna ja sen alla teksti *United States of America*. Se oli tutunnäköinen passi, sillä kaksoiskansalaisena itsellenikin lojui samanlainen vihkonen oman kotini pöytälaatikossa sulassa sovussa Suomen passini kanssa.

Käänsin esiin nimiösivun, jonka vasemmassa alakulmassa minua tuijotti passikuvasta naapurihuoneessa raatona makaava stilettimies varsin elinvoimaisen näköisenä. Kuvan vierestä löytyvien henkilötietojen mukaan hän oli syntynyt Floridassa ja totellut vielä hetki sitten nimeä Luke Samuel Pugh.

Istahdin vuoteenlaidalle ja räpyttelin hetken silmiäni. Sitten luin nimen vielä kertaalleen ja katsoin uudelleen passikuvaa – tällä kertaa hyvin, hyvin tarkasti. Sydämeni taisi jättää kokonaisen lyönnin väliin.

Tunsin hänet!

En ollut tunnistanut miestä hetki sitten, koska edellisestä tapaamisestamme oli ehtinyt vierähtää liki kaksikymmentä vuotta. Silloin hän oli ollut tuuheatukkaisempi ja parraton, mutta silmien seutu, nenä, otsa ja huulet olivat joitakin ikääntymisen merkkejä lukuun ottamatta ennallaan. Gangsteri hän oli ollut jo tuolloin, eikä status ollut ilmeisesti muuttunut kuluneiden vuosien aikana. Häntä oli kutsuttu leikkimielisesti Lucky Lukeksi miamilaisissa rikollispiireissä, joiden liepeillä isänikin joskus joutui liikkumaan yksityisetsivän tointa harjoittaessaan. Ja ne piirit

tulivat tutuiksi minullekin, sillä kun äitini kuoli auto-onnettomuudessa Suomessa ja jouduin muuttamaan teinikäisenä Miamiin isäni vaivoiksi, tämä ryhtyi oitis antamaan minulle pieniä avustushommia etsiväntöissään. Ja mitä vanhemmaksi vartuin, sitä enemmän hän panostani hyödynsi, joten isääni minun lienee syyttäminen nykyisestä ammatinvalinnastanikin. Isäni esimerkki määräitti pitkälti sen, millainen mies halusin olla ammatissani ja etenkin sen, millainen en missään nimessä halunnut olla.

Istuin vuoteen laidalla passi kädessäni ja yritin saada tilanteesta jonkinlaisen kokonaiskuvan. Se osoittautui mahdottomaksi. En voinut käsittää, miksi Luke Pugh oli tullut Helsinkiin ja yrittänyt tappaa minut? Emme olleet ikinä olleet hyviä tuttuja eikä meillä ollut vanhoja kalavelkojakaan vuosien takaa. Ja vaikka olisi ollutkin, miksi hän olisi halunnut ne maksuun juuri nyt? Ja miten tämä kaikki liittyy Anu Stenvalliin ja hänen petolliseen ex-poikaystävänsä vai liittyykö mitenkään?

Samassa huomasin passin välistä pilkistävän paperin. Se oli kahdesti kokoon taitettu A4-kokoinen arkki, ja kun avasin sen, näin edessäni printatun lentolipun Miamiin. Lähö näytti olevan seuraavana iltapäivänä. Se todennäköisesti tarkoitti, että Luke Pugh oli edelleen kirjoilla vanhassa kotikaupungissaan ja oli tullut pistäytymään Helsingissä vain nitistääkseen minut. Ja halusin totta vie saada selville syyn siihen.

Panin passin ja lompakon entisille paikoilleen, pyyhin sormenjälkeni huolella ja palasin Pughin kännykkä kourasani takaisin toiseen hotellihuoneeseen. Kyykistyin ruumiin ääreen, painoin sen oikean käden etusormen kännykän

sormenjälkitunnistimeen ja avasin lukituksen. Sitten aloin tutkia teletietoja. Viimeisin soitettu numero oli tuttu – se oli sama, josta Anu Stenvall oli soittanut minulle päivemällä. Kun en muutakaan keksinyt, painoin vihreää luurinkuvaa ja annoin puhelimen hälyttää. Olin varma, että kukaan ei vastaisi, mutta erehdyin.

”Niin, onko jokin hullusti?” kysyi englanniksi ääni, jonka tunnistin kuuluvan Stenvallille. Minä sanoin suomeksi niin rauhalliseen sävyyn kuin jännitykseltäni kykenin:

”Hei, täällä puhuu Kit Karisma. Meillä taisi jäädä tapaminen puolitiehen hetki sitten.”

Linjan toisesta päästä kuului riemuisan helakka naurahdus. ”Olet siis jo selvillä kaikesta? Hienoa! Anteeksi vain, että valehtelin sinulle, mutta eikö mennytkin täydestä läpi? Vähän pelkäsin, että jäisin kiinni, kun tiesin sinun olevan etsivä, mutta taisin onnistua hyvin, vai mitä?”

”Täydellisesti”, myötäilin hämmentyneenä. ”Olen vieläkin ihan ymmälläni. Miten ihmeessä teit sen?”

”No, minä olen kyllä näytellyt aika monessa tuotannossa, en kovin isoissa rooleissa, mutta puherooleissa kuitenkin monta kertaa. Mutta tämä oli kyllä erikoisin keikka ikinä. Toivottavasti yllätyit ja polttarisi jatkuvat hauskoissa merkeissä.”

”Tietysti, totta kai”, sävelsin korvakuulolta. ”Mutta kerro ihmeessä, miten näin hieno hämäys oikein syntyi.”

Hän nauroi taas, kertoi sitten patkän tarinaa, nauroi uudestaan ja jatkoi jutustelua. Se oli perin sekava ja hilpeä esitys, mutta muutamalla johdattelevalla välikysymyksellä pääsin lopulta asioista perille.

Hän ei ollut Anu Stenvall, vaan Ohjelma-avustajat ry:stä palkattu esiintyjä, jolle oli syötetty pajunköyttä oikein huo-

lella. Pughiksi kuvailtu mies oli kertonut olevansa vanha ystäväni Amerikan mantereelta ja järjestävänsä polttareitani ison kaveriporukan kanssa. He halusivat kuulemma yllättää minut, ja olivat keksineet hauskan juonen saada juhlakalu houkutelluksi hotellisviittiin, jossa yllätysjuhlat sitten iloisesti jatkuisivat yöhön asti. Kaikki oli suunniteltu valmiiksi: hotellivaraus, vaatteet, juomat, ”poikaystävä” nettiprofili ja tarina joka naisen oli pitänyt opetella ulkoa. Ja korvauskin oli kuulemma ollut reilu, hän kertoi tyytyväisenä.

”Ansaitit joka sentin”, totesin totuudenmukaisesti. ”Olit todella taitava.”

”Se oli myös tosi hauskaa”, hän kihersi. ”Varsinkin se kohta, kun piti muka vahingossa kaataa drinkki omille rinnuksille. Se amerikkalainen ystäväsi vielä erikseen vannotti, että koko drinkin olisi kaaduttava.”

Ilkeä aavistus hiipi mieleeni, mutta kysyin mahdollisimman rennosti:

”Mitä tarkoitat?”

”Niin... ystäväsi tähdensi, etten saisi itse maistaa siitä pisaraakaan. Hassua, eikö?”

”Mutta sinähän joit olohuoneen puolella...”

”Se drinkki oli kaadettu valmiiksi jo aiemmin.”

”Ymmärrän”, sanoin lievää puistatusta tuntien, mutta jatkoin kuitenkin iloiseen sävyyn: ”Kiitos, oli hauska rupertella. Ja onnea vielä suorituksestasi, Julia Roberts ei olisi suoriutunut paremmin.”

”Hihii, kiitos”, hän huikkasi ennen kuin lopetimme puhelun.

Kävelin ikkunalaudan luo ja katselin sen reunalle jättämäni drinkkilasia, josta en ollut ennättänyt maistaa

tilkkaakaan. Todennäköisesti se oli pelastanut henkeni. Sisälsipä juoma sitten myrkkyä tai vahvaa unilääkettä, olisi kohtaloni ollut sinetöity, jos olisin kumonnut sen kurkkuuni.

Nyt oli selvää, ettei mitään kadonnutta kaulanauhaa tai poikaystävää ollut olemassakaan – koko tarina oli silkkaa seipitettä. Luke Pugh oli houkutellut minut ansaan ja yrittänyt listiä ihan muista syistä. Ja niiden syiden oli pakko liittyä tapahtumiin kaukaisella mantereella kauan sitten. Saadakseni asiasta varmuuden minun olisi soitettava puhelu vanhalle tutulleni rikosylikomisario Christina Jimenezille Miamin poliisilaitokselle.

Löydettyäni numeron muistiotani soitin siihen ja annoin hälytyksäänen tuutata pitkään. Lopulta hän vastasi ilmoittamalla tittelinsä ja nimensä tutun matalalla äänellään. Minä puolestani sanoin:

”Hei, Christina, täällä on Kit Karisma. Ajattelin soittaa ja kysyä mitä kuuluu.”

Hän ei puhjennut puhetulvaan eikä riemunhuutoihin kuullessaan ääneni pitkästä aikaa. Kuulin rahisevat hengenvedot linjalle laskeutuneen hiljaisuuden lävitse ja sitten hän sanoi vakavalla äänellä:

”Hei, Kit. Aikamoinen yhteensattuma, että soitit juuri nyt. Oletko kehittänyt itsellesi Suomessa shamaanin kykyjä, vai ehtikö Raymond jo soittaa sinulle ja kertoa uutisen?”

”Miten ihmeessä hänenlaisensa kiireinen asianajajasuuruus minun kaltaiselleni mitättömälle yksityiskytälle ehtisi soitella”, virnuilin. ”Puhuimme viimeksi ehkä puoli vuotta sitten, ja silloinkin minä soitin hänelle. Mistä on kysymys?”

”Keskustelin Raymondin kanssa pari päivää sitten, ja sovimme että soitan sinulle heti sopivan hetken tullen.

VARJOIHIN KADONNEEN MURHAAJAN METSÄSTYS.

Kun oman isän kahden vuosikymmenen takainen selvittämätön murha nousee yllättäen tappelille, on yksityisetsivä Kit Karisman palattava Helsingistä teinivuosiensa vihamielisille kaduille Miamiin. Johtolankakerä alkaa purkautua, mutta tuntematon murhaaja menneisyydestä ei jaa sitä toimeettomana seuraamaan.

Helsinkiin saapunut tappaja menneisyydestä saa yksityisetsivä Kit Karisman iskemään kyntensä kahden vuosikymmenen takaiseen veriseen tapahtumavyöhykkeeseen. Tuolloin hän ja kaksi muuta aikuisuuden kynnyksellä ollutta nuorukaista joutuivat mukaan ammattirikollisten julmaan peliin, jossa viikatemies niitti surullista satoa.

Saadakseen lopullisesti selville, mitä todella tapahtui, joutuu Karisma palaamaan menneisyytensä rauhottomille kulumille Miamiin pahat aavistukset mielessään. Ja kuten niin usein ennenkin, nuo aavistukset käyvät toteen ikävimmän kautta ja pakottavat hänet kilpajuoksuun kuoleman kanssa.

Kuoleman pitkät jäljet on itsenäinen osa dekkarisarjaa, jossa yksityisetsivä Kit Karisma ratkoo ongelmia amerikkalaisten kovaksikeitettyjen rikosromaanien hengessä.

ISBN 978-952-850-307-1

KL 84.2

Kansi: Timo Numminen